

Сергей Сивохо

- **Как вам игралось в компании лучших из лучших? Тяжело ли управлять сборной звёзд?**
- Нет, не тяжело. Единственное – если бы у нас было больше времени на тренировки, было бы, конечно, легче. Я бы лучше знал игроков.
- **Кого вы бы с удовольствием забрали к себе в команду?**
- Практически всех. Они все по-своему очень хороши.
- **За какой вопрос обидно больше всего?**
- Бочка, конечно. Я считаю, что из-за этого вопроса мы и проиграли. Это было неправильное капитанское решение, которое, собственно говоря, и привело к проигрышу.
- **За какой вопрос вручили бы хрустальную сову лично вы?**
- Ни за какой. Не знаю. Ни один из этих вопросов, по моему мнению, хрустальной совы не заслуживает. Но самый красивый и такой, знаете, круглый, идеальной формы – это домохозяйки и светофор.
- **По ощущениям игра в суперфинале отличается от отборочной? Насколько всё меняет тот факт, что на кону хрустальная сова?**
- Нет, не от этого всё изменилось. Изменилось всё просто из-за другого состава команды.
- **Если описывать первый суперфинал «Звёздной лиги» в украинском телеклубе одним словом, то это будет слово...**
- Вы такое не напечатаете...

Александр Положинский

- **Як вам гралося в компанії найкращих знавців «Зіркової ліги»?**
- Чесно кажучи, мені наша команда артистів була комфортнішою, ніж ця збірна. Хоч я всіх учасників команди, за винятком одного, знаю давно і доволі непогано, але в нашій артистичній мені гралося більш комфортно. Ну, не знаю, з чим це пов'язано. Може, через те, що ми частіше бачимось і спілкуємось.

- За яке питання найбільше прикро?

- найбільше мені прикро за хомячків. Тому що я був впевнений, що знав правильну відповідь. Більше того – капітан хотів мені доручити давати відповідь. Але коли він це робив, він сказав: «Будеш відповідати про рівновагу?» Для мене і в ході обговорення ця рівновага не вписувалася в розуміння: для чого, яка рівновага і як це все... Я тоді сказав, що не можу це пояснити, бо правда не можу пояснювати те, чого не розумію. Але потім я зрозумів, що повівся надто несміливо, нерішуче. Треба було потягнути ковдру на себе. Ну, я в даному випадку намагався грати як командний гравець, а треба було зіграти як індивідуальний, плюнути на точку зору команди – і дати свою правильну відповідь. Я потім після гри дуже себе карав за те, що я не наважився це зробити. Ну, мабуть, все-таки авторитет капітана зіграв свою роль. Для мене, принаймні. Але для мене справді було одразу очевидно, що хомячок просто носить там з чимось: паличками, камінцями. І робить заміну. Для мене це було очевидно...

- За яке питання присудили б кришталеву сову особисто ви?

- Думаю, що я би все-таки присудив за останнє питання, на якому ми конкретно вже програли. Воно насправді дуже просте, але при цьому ми правильну відповідь не знайшли. Мені здається, що хороші питання – не ті, на які складно відповісти, а хороші питання – ті, на які відповісти легко, але правильну відповідь ніхто не знаходить. Я би отак, мабуть, зробив.

- Наскільки той факт, що на кону кришталева сова, змінює відчуття від гри?

- Для мене абсолютно нічого не змінилося. Я якщо граю – то намагаюся виграти. Хоча для мене перемога – це не самоціль. Для мене більш важливо зіграти на максимумі своїх можливостей і показати максимально хорошу гру, якої б це гри не стосувалося. Це стосується як мого нового захоплення, «Що? Де? Коли?», так і футболу, в який я вже тривалий час граю в ФК «Маестро». Це вже майже професійно як на артиста: і тренування, і ігри. Порівнюючи, скажімо, футбол і «Що? Де? Коли?» - це абсолютно різні ігри, але і там, і там я для себе поставив завдання зіграти максимально ефективно, наскільки це мені дозволяє мій власний розвиток, мій власний стан. Це для мене все-таки важливіше. Хоча, звичайно, перемагати хочеться, і перемагати завжди приємніше.

- Якщо описувати перший суперфінал «Зіркової ліги» в українському телеклубі «Що? Де? Коли?» одним словом, то це буде слово...

- Нервово.

Андрей Доманский

- Как вам игралось в компании лучших из лучших?

- Ой, тяжело. Потому что первую половину игры я не мог сфокусироваться на своей игре - только смотрел по сторонам и думал: «Боже, какие они все умные и одарённые». Я-то их привык видеть в другом амплуа, когда люди сознательно включают в хорошем смысле слова... ну, не буду говорить «идиотов», но клоунов, коверных. А тут все такие серьёзные, выдают на-гора такую массу иногда бесполезной, но всё-таки разнообразной информации... Поэтому я испытывал восторг, плавно переходящий в ужас. Потому что понимал, что наращиванию счёта эти восторги никак не помогают. И даже наоборот.

- За какой вопрос обидно больше всего?

- Про шампанское, конечно. Последний вопрос. Он был такой праздничный, радостный. Я прямо чувствовал, как в зале – то ли благодаря работе ведущего, то ли просто потому, что за нас переживало большое количество знатоков, - ответ буквально сгустился в воздухе. Но не настолько, чтоб мы его впитали и выдали как свой.

- За какой вопрос вручили бы хрустальную сову лично вы?

- Сложно сказать. Было очень много достойных вопросов. Хотя были вопросы немножко запутанные и не очень красивые с точки зрения развязки... Но, наверное, если брать

классику, когда горе от ума скорее мешает, то это вопрос про хомяков. Он настолько легко берётся, настолько логичен. Надо было просто взять – и попытаться представить себя хомяком. Оставить даже не одну извилину, а половину. Это так просто для человека – всё отбросить и стать глупее. Но на самом деле это и очень сложно – стать намного глупее, чем ты есть на самом деле. Взять – и превратить свой мозг в мозг хомяка. А иногда это нужно.

- По ощущениям игра в суперфинале отличается от отборочной? Насколько всё меняет тот факт, что на кону хрустальная сова?

- Однозначно другая химия вокруг игроков и внутри команды. Потому что ты привык работать со своими. Состояние комфорта уходит. У меня, например, появился лёгкий напряг. Пришлось как-то настраивать себя на игру именно с этими ребятами.

- Если описывать первый суперфинал «Звёздной лиги» в украинском телеклубе одним словом, то это будет слово...

- Обидно.

Олег Панюта

- Как вам игралось в компании лучших из лучших?

- С одной стороны – очень комфортно. С другой – блин, надо ж было доказывать, что ты лучший. Поэтому, конечно, это немножко напрягало. Все сливки общества собрались в одном месте. Не каждый день такое бывает.

- За какой вопрос обидно больше всего?

- Обидно за хомяка, это правда. Обидно, потому что я юннат до мозга костей, и первым животным, которое я привёл к себе домой, не считая собаки в четырёхлетнем возрасте, был хомяк. Я должен был знать этого хомяка, несмотря на то, что он североамериканский. Обидно.

- За какой вопрос вручили бы хрустальную сову лично вы?

- Конечно, за вопрос про самураев и парикмахеров. Он хороший, он интересный. Наверное, он достоин.

- По ощущениям игра в суперфинале отличается от отборочной? Насколько всё меняет тот факт, что на кону хрустальная сова?

- Честно говоря, о хрустальной сове я вспомнил тогда, когда определялись лучший игрок и лучший вопрос. А на самом деле задача – получить удовольствие. Если ты ставишь себе такую задачу – не важно, суперфинал это или игра на пути к суперфиналу. Конечно, ставки высоки, и мы сами себе говорим: «Блин, надо же выиграть!» И вот это иногда играет с нами злую шутку. Фразу «вино, кино и домино» в обиходе не говорит только ленивый. Ну как не вспомнить о вине, когда мы говорим о любви? Ужас! Ну ужас!

- Если описывать первый суперфинал «Звёздной лиги» в украинском телеклубе одним словом, то это будет слово...

- Не комом.

Вадим Переверзев

- Как вам игралось в компании лучших из лучших?

- С одной стороны, это было очень весело и почётно для меня, а с другой – я, конечно, чувствовал себя немного не в своей тарелке. Потому что вокруг были медийные лица, а я был единственный, кого люди по картинке не знают. Но поскольку так уж вышло, что я стал лучшим игроком в нашей игре, другого выхода не было. Мне очень понравилось. И я был горд представлять «95-й квартал».

- За какой вопрос обидно больше всего?

- За вопрос о баскетболе. Я был на сто процентов уверен в ответе. Тем более, я сам очень много этим занимался. Не было ни малейшего сомнения. Серёжа, видимо, тоже посчитал,

что ответ на поверхности. Тем более – я на первой секунде поднял палец. Жалко. Видимо, сказалось напряжение: мы ведь проигрывали. Уверен, в любой другой ситуации он бы ответил на этот вопрос правильно. Все прекрасно понимают, что он сделал это из лучших побуждений. И сам очень сильно переживал: и после ответа, и после игры. Товарищи поддерживали его как могли.

- За какой вопрос вручили бы хрустальную сову лично вы?

- Я, конечно, отдал бы её вопросу про Турцию, но поскольку не люблю политиков – отвечу «про розу и виноград». Потому что все остальные вопросы, как я сейчас понимаю, в принципе, попроще, и ответы лежат на поверхности. Мы не смогли правильно ответить на них только из-за волнения. А этот – посложнее и поинтереснее.

- По ощущениям игра в суперфинале отличается от отборочной? Насколько всё меняет тот факт, что на кону хрустальная сова?

- Лично для меня это не имеет ни малейшего значения. Думаю, когда мы играли «Кварталом», напряжения было больше. Потому что всё-таки это моё родное, и я чувствую ответственность. А в такой компании... Все умнейшие люди, и мне было просто весело и интересно.

- Если описывать первый суперфинал «Звёздной лиги» в украинском телеклубе одним словом, то это будет слово...

- Эх.

Сергей Притула

- Як вам гралося в компанії найкращих знавців ліги зірок?

- Відверто скажу, гралося достатньо комфортно. На мою скромну думку, там дійсно були зібрані кращі гравці. Щоправда, не всі: адже в кожній команді довелося обирати лише одного. Залишилось багато достойних, які могли б бути на нашому місці, і гра, можливо, виглядала б ще краще, аніж вона склалась для нашої команди. Загалом я був просто напрочуд, розкішно вражений паном Сівохою. Адже раніше я знав його виключно з одного боку медалі, виключно по кавеєнівському життю: він частенько журих ті ігри, де я був. А тут я відкрив для себе в ньому розкішного модератора команди, справжнього капітана, людину, яка дуже оперативно відсікає алогічні версії і має непогану чуйку. Але, об'єктивно говорячи, це не завжди спрацьовувало...

- За яке питання найбільше прикро?

- Насправді немає такого запитання. Вірніше, є таке, але воно не одно. З тих запитань, які ми не змогли взяти, найбільш прикро за монети. Насамперед прикро тому, що правильної версії у нас навіть поряд не було, а шкода – адже питання не з ряду найважчих. Треба було його брати. Дуже мені було прикро за запитання з засмагою, про Туреччину. Відверто кажучи, ми це потім дуже довго обговорювали, і для нашої команди воно видалось якимось абсолютно алогічним. Була б там якась інша мусульманська країна, окрім Туреччини, - можна було б до цього дійти. А Туреччина майже сто років, після приходу до влади Ататюрка, є світською країною. Ми навіть близько собі про таке не могли подумати. Ну і, само собою, ніж в серце – це останнє запитання про Козьму Пруткова. Була десь близько до цього версія про стакан з горілкою. Не знаю, чи вона потрапила у відеOVERсію. Жаль, не взяли... Шкода. Це було... Ну, блін. Ноу комментс. Ці три запитання я ставлю в одній градації по прикrostі.

- За яке питання присудили б кришталеву сову особисто ви?

- Власне, я настирно рекомендував віддати її за запитання про самураїв. Моя думка не змінилась: питання розкішне, красиве. І те, що ми його не взяли, - абсолютно наша вина. Людина заслужено отримала і свої гроші, і свою кришталеву сову.

- Наскільки той факт, що на кону сова, змінює відчуття від гри?

- Для мене особисто – не змінює, тому що коли ти починаєш усвідомлювати якісь важливості, це псує тобі таку справу, як зосередженість. Я намагався абстрагуватися від

будь-яких історій типу «кому кришталева сова». Як тільки починаєш задумуватися, що тобі треба виграти кубок Ліги чемпіонів, навряд чи ти його виграєш.

- Якщо описувати перший суперфінал «Зіркової ліги» в українському телеклубі «Що? Де? Коли?» одним словом, то це буде слово...

- Це буде два слова. Могли, але...

І такий постскрипт. Я зараз проаналізував нашу розмову – можливо, прича не в моїх відповідях, а в запитаннях, але вона вийшла з якимось песимістичним присмаком. Якщо ви мене запитаете, чи мені прикро, що наша команда прогала у цьому суперфіналі, - так, прикро. Але якщо спитаєте, чи залишилися після цього позитивні емоції, - я з радістю скажу: їх залишилося більше, ніж гіркоти поразки. Тому що і досвід неоціненний, і по-новому відкриваєш для себе інших людей, і насамперед – це ще одна можливість поринути у ту атмосферу, до якої вже звик за попередні дві гри. І, користуючись можливістю, хотів би передати найщиріші вітання усім організаторам цього дійства: від Одеси до Москви, від Києва – до не знаю, звідки ще ви там є. Спасибі величезне. Сподіваюсь у наступному сезоні подивитися, як паряться інші.